

Kristus förlorad och likväl icke förlorad

Efter vi veta, att det är en grundregel i Guds hushållning med sina barn, att han skall *fördölja sig för dem*, ofta länge och djupt fördölja sig, och att detta Guds fördöljande först i allmänhet mycket bekymrar alla redliga Guds barn, och sedan, att i synnerhet somliga, i följd av detta fördöljande, gå under en långvarig hemlig själfördömelse och förfräta sina hjärtan med de tankarna, att *Kristus är förlorad*, att de äro avfallna, döda m. m., eller i svåraste anfäktningar äro nära att falla i förtvivlan; så hava vi velat under denna rubrik: *Kristus förlorad och likväl icke förlorad*, komma sådana själar till tjänst med någon ordets tröst. — En anledning härtill har ock varit, att vi beslutat, om Gud vill och bistår oss, i en följande artikel visa, huru Kristus *verkligen förloras*, huru *avfall från nåden* och *synd mot den helige Ande* tillgå och bevisa sig, vilka ämnen bliva tydligare, när detta gått förut.

Kristus förlorad och likväl icke förlorad är ett besynnerligt ämne; för somliga själar mycket svårlärt, för andra alltför lättlärt; för somliga mycket kärt, viktigt, angeläget; för andra mycket likgiltigt, obetydligt, obehövt. För att icke tala om den stora världshopen, så finnes det några, som vilja vara mycket goda kristna; men — att *Kristus skulle vara förlorad*, därom bekymras de aldrig; och att han *icke är förlorad*, det kunna de mycket lätt tro. Deras tro är så stark, att den icke ens behöver med ordet uppehållas, den behåller sig nog ändå av sig själv. Deras tro och frid äro nämligen sådana, som fienden *icke vill* fråntaga dem. De äro självgjorda, döda kristna. Icke är det sådana, detta ämne tjänar och smakar. Dock, det finnes även spädare nådebarn, som på sina tider icke behöva detta ämne, nämligen då antingen brudgummen ännu icke är tagen ifrån dem (Matt. 9:15), då ännu allt är idel frid och fröjd, sol och ljus och värme, eller ock, då en tillfällig säkerhet och inbillning intagit dem (Matt. 26: 33—35).

Men det finnes andra själar, svaga, skröpliga, anfäktade nådebarn, för vilka detta är ett mycket kärt, viktigt, och angeläget ämne: *Kristus förlorad och likväl icke förlorad*; för vilka det icke finnes större sorg, än när de frukta, att Kristus är förlorad, och ingen större glädje, än när de kunna tro, att han icke är förlorad. Dessa kunna väl ock lätt nog fatta läran härom i förståndet, även av hjärtat tro den; men när det gäller *erfara* det, då tryter dem alltid förstånd och tro i detta stycke. Att Gud skall förhålla sig så underligt, så kallt och hårt emot dem, som han likväl älskar, som äro i hans nåd och vänskap; att hans barn, på samma gång de äro så högt benådade, dock skola så ofta och så långa tider alls intet därav få smaka, se eller känna, men väl känna och se sådant, som tyckes bevisa motsatsen — detta är en sak, varöver de trogna i alla tider stupat, förbryllats, förlorat modet, ja, jämmerligen ängslats och kvidit, nämligen när det gällt *erfara* det.

Betänk därför: Kristus kan synas oss bestämt vara förlorad och likväl icke vara det; han kan mycket länge och djupt bortdölja sitt ansikte och ändå vara lika nära och nådelig; han kan på det bittraste sätt pröva sina käraste barn, ja, de mest benådade helgon, och likväl innerligt och trofast älska dem. Härpå hava vi många exempel i skriften: jungfru Maria var ju den högst benådade ibland kvinnor, utvald till Guds Sons moder, och likväl, se blott i Luk. 2: 43—49, huru bittert Gud kunde pröva henne!

Det käraste, dyraste barn, som någon moder haft, därjämte genom höga, himmelska uppenbarelser av änglar och profeter förklarad såsom Guds enfödde Son — detta barn är i tre dagar förlorat! Huru skall icke först det moderliga hjärtat härvid hava lidit och ängslats, såsom hon ock bekände: »Vi hava sökt efter dig *sörjande!*»

Sedan, med vilka glödande pilar skall icke hennes kristliga hjärta av djävulen hava blivit genomskjutet, med pinsamma tankar och föreställningar, sådana som dessa: Ack, jag ovärdiga vårdarinna! Mig var den högsta skatt av Gud anförtrodd, all världens Frälsare och salighet, och den har jag så vanvårdat, att jag nu förlorat honom; det är min egen skuld, det var jag, som skulle hava vårdat denna dyra skatt, som var given för hela världens salighet, nu har jag förslösat och borttappat honom; och Gud har till straff återtagit honom, himmel och jord skola fördöma mig o. s. v.

Ty det är till märkandes, att i anfäktningen råder icke förstånd, sans och sanning, utan de mest orimliga tankar och föreställningar; så att det är icke för mycket tilltaget, vad Luther om denna Marias anfäktning antager, att hon kan hava ansett hela världens försoning för hennes skull förlorad, ansett sig saker till en hel världs fördömelse. Det är ingen gräns, ingen sans, intet mått, när ett

bedrövat hjärta och en kindpustande satansängel tala — såsom de, vilka försökt något härav, väl skola veta att intyga. Men i synnerhet har all anfäktning två brännpunkter, som äro de. svåraste. Den ena är: det är *din egen skuld*, du har *syndat*, du har förtjänt allt ont; nog är Gud nådig och rättvis, men du har själv dragit över dig detta onda med din synd: du visste det bättre, men gjorde det sämre; du visste Guds vilja, men den har du föraktat; du visste, att det och det var synd, men du har ändå gjort det o. s. v.

Den andra lyder så: det är för *alltid och evigt förbi*, det kan icke hjälpas, kan aldrig ändras; du är icke en anfäktad kristen, utan en trolös avfälling, som nu lider, det dina gärningar värda äro o. s. v. Så skall ock Maria visserligen hava tänkt: Det var du, som skulle hava vårdat detta barn, det har du icke gjort; du har begått den största synd i världen; dig var mycket anförtrott, av dig skall ock mycket varda utkrävt; och för det andra: Han är *för alltid* förlorad; ty då han icke finnes ibland »fränder och bekanta», var skall han då finnas? Omöjligt kan han gå ibland okänt folk. O, det är förlorat, för alltid förlorat, det älskliga barnet, det dyra barnet, det underbarnet; jag skall aldrig mer se dess ljuva ansikte, aldrig mer höra dess kära röst o. s. v. Så skall det hava sett ut bestämt förlorat; och likväl — barnet var icke förlorat, det var i gott förvar.

Men se, så hårt och bittert kunde Gud pröva själva den högst benådade Maria och ändå icke vara vred på henne! Så mycken skuld kunde hon känna sig hava, så för alltid förlorad kunde hon föreställa sig Jesus vara, och likväl — han var icke förlorad. Men på detta sätt har Gud alltid brukat handla med sina käraste barn. — Huru djupt fördolde sig icke Kristus för kananeiska kvinnan! Hon går efter honom och beder; han går undan och tiger; lärjungarna bedja för henne, då blir det värre, då svarar han sådant, som tyckes vara ett bestämt avslag; hon beder åter, då kallar han henne en hund: »Det är orätt att taga barnens bröd och kasta det åt hundarna.» Och likväl, vilket brinnande, kärleksfullt och villigt hjärta dolde sig icke därunder, som omsider utbröt i de orden: O, *kvinnas, din tro är stor, ske dig, såsom du vill* (Matt. 15: 22—28).

Huru illa såg det icke ut för lärjungarna, då Kristus togs ifrån dem, fastspikades på ett kors, böjde ned huvudet, dog och begravdes! Då var den *lilla tiden* inne, då de icke skulle *se honom* och skulle *gråta och jämra sig* (Joh. 16:16—20); där löpa de om varandra på påskmorgonen och söka blott hans lik, men finna icke ens det. Icke trodde de, att de skulle samma dag få se honom levande; nej, då var han förlorad för dem, men likväl icke förlorad. Med de två, som gingo till Emmaus, gick han hela vägen okänd, ehuru han kunnat genast uppenbara, vilken han var; men det gör han icke, utan ger dem endast skriften att betrakta och håller sig själv i det längsta förborgad; och då han äntligen uppenbarar sig för dem, då försvinner han i ögonblicket.

För Tomas var han förlorad ännu åtta dagar längre, men lät honom likväl omsider på det närmaste sätt se och taga på sig. Så handlar Herren med dem, han älskar. O, att vi en gång kunde lära detta! Han älskar innerligt, men hemligen; förer de sina underligt, men nådeligt; är fördold, men trofast. Huru hårt prövade han icke de gamla fäderna, t. ex. Abraham (1 Mos. 22), Jakob (1 Mos. 32), Josua (Jos. 7: 5—9), David m. fl.! Korteligen: det är just grundregeln i Guds hushållning med sina barn, att han skall bort- dölja sitt ansikte, likasom det ock just därför är grundregeln i kristendomen, att tro — tro, utan att se. Att vara en troende kristen, vill just säga, att vara ett barn, med vilket Gud dagligen leker den allvarsamma leken: en liten tid — en liten tid, och I sen mig icke — då han, såsom en moder plägar göra med sitt barn, än bortdöljer sitt ansikte, än åter visar det; men den salige Pretorius säger, att Herren därvid ofta »klämmer sina barn så hårt, att tårarna stå dem i ögonen».

Men allt detta gör han till vårt bästa, såsom han säger: »Det är nyttigt för eder, att jag bortgår; ty om jag icke bortgår, kommer icke Hugsvalaren till eder» (Joh. 16: 7). Det är blott med detta sitt bortgående, som han håller oss vakna, gör sig för oss alltid ånyo kär och ljuvlig; över vår tro; nödgar oss till bön, vaksamhet och ordets bruk; gör oss skickliga att trösta och råda andra anfäktade o. s. v. Men i synnerhet är det tron, bönen, kärleken och vaksamheten, som han på detta sätt övar hos oss.

När bruden i Höga Visan var kallsinnig, sömnaktig och trög att upplåta för brudgummen, så skrämde han henne först något litet, och så försvann han i ögonblicket, gick bort och fördolde sig. Därav uppkom ett så omvänt förhållande, att i stället för att *han* förut klappade på hennes dörr, och hon icke ens gjorde sig mödan att upplåta, så blev det nu hon, som sökte honom, som med mycken omsorg

gick omkring och sökte »Vännen», som hennes själ kär hade, och kunde icke nog beprisa hans ljuvlighet (Höga V. 5 kap.). Så sannas det: *det är nyttigt för eder, att jag bortgår*; och ändå, så snart det sker oss, ängslas vi och frukta, att det är idel vrede och död på färde, när det dock är en kärleksfull välgärning.

Detta bortgående är således något, som Herren alltid vill, skall och måste begagna med oss — såsom vi ock ständigt erfara på varjehanda sätt. Ett nådebarn har knappt hunnit få vittnesbörd om barnskapet, tröst och glädje i sin Frälsare, så ser man det om några timmar, dagar eller veckor nedslaget och dystert, hör man det med bekymmer klaga: Jag vet icke annat, än att jag förlorat Frälsaren; jag är så torr, kall, död och olustig, har icke den glädjen i ordet och bönen, som förr o.s.v.

Ännu svårare blir detta mörker, om själen också råkat förgå sig på något sätt; då heter det: Jag är fallen, det är min egen skuld, att Frälsaren är bortviken; jag skulle hava vakat, bedit och stått synden emot; det har jag icke gjort, jag har syndat, och nu har han vikit ifrån mig o.s.v. Men anfäktningens svårighet beror av dess långvarighet; de snart övergående äro lindriga. Till ett mer uthållande och svårt mörker har vanligen någon särskild orsak bidragit: hos den ene, att han icke åtnöjer sig med Guds hushållning, med Guds nåds och gåvors mått; en annan är förbryllad av främmande lärdom; en tredje av långvarig lekamlig brist; en fjärde av en ihärdig syndafrestelse o.s.v. Allra svårast blir det, när flera sådana omständigheter sammanstöta.

Att en människa blir missnöjd med Guds hushållning, tager anstöt av Kristus och tycker, att Gud icke håller sina löften, uppkommer ofta därigenom, att hon i sin tro och bön, utan att tänka det, själv föresätter Gud mått, tid och sätt för hans hjälp, där likväl han vill vara fri; och när hon då icke får allt efter detta mått, på det sätt och den tid, som hon trott och bedit, så blir hon nedslagen. T. ex. hon har genom nåden blivit en ny människa, men icke en fullkomlig, hon har fått ett nytt, rent hjärta, d. ä. ett sinne, som är ense med Gud, men köttet strider emot och älskar synden (Gal. 5:17); när hon då beder Gud, att även detta förhållande måtte ändras, men detta icke sker, då blir hon nedslagen och menar, att det icke står rätt till.

Eller: Gud har lovat hjälp emot synden; då tager hon det så, att vi skola bliva alla synder kvitt, nämligen så kvitt, att de aldrig skola fresta oss, åtminstone aldrig överrumpla oss, om vi äro hans barn; när nu allt detta icke sker henne, så misströstar hon, likasom om Guds löften vore om intet vordna. Sådant kallas att *taga anstöt av Kristus*. Då kommer själen i mörker och menar: jag har mist Kristus.

En annan blir förbryllad genom främmande lärdom, blir ryckt ifrån ögonmålet, ifrån det enfaldiga förblivandet i Kristus och hans sanning, vilken då för en tid förlorar sin smak och kraft på hjärtat; då drager sig Gud tillbaka med sitt ljus, sin frid och salighet, på det den arma själen icke måtte få fortgå och stanna på den falska vägen, utan nödgas återvända till den enda sanna fridens väg, där Herren en gång låtit sig finnas. Då är det *nyttigt, att han bortgår*; ty eljest skulle han helt bortmistas.

Vidare: mångt Guds barn kommer ock i djupt mörker genom nedslående erfarenheter i det lekamliga; varav man i psalmerna och profeterna har många exempel, huru svårt det varit helgonen att anse Gud nådig, när han låtit det gå dem mycket illa. Kär en trogen icke blott använder alla tillbörliga mänskliga medel att hjälpa sig, utan ock med oavlätlig och brinnande bön anropar Herren och vill grunda sin bön på hans egna löften om en faderlig försorg, och allt tycks vara förgäves, nöden blir större och icke mindre — och detta varar länge; då, och i synnerhet om på samma tid en långvarigare inre torka tillstöter, då heter det gärna: jag kan icke vara ett Guds barn, ty då skulle han någonsin höra min bön och göra någon ändring; eller: det finnes ingen Gud, intet Guds ord o. s. v. Och på sådana tankar följa nya anklagelser, då heter det: jag har ju ingen tro, jag *hädar* ju Gud — Kristus måste vara förlorad.

Men om vi nu ock finna, att det om alla dessa händelser med rätta heter: *Kristus förlorad och likval icke förlorad*, så hjälper det föga i den rätta nöden; ty där kan det ännu heta: Ja, med mig är det ännu vida annorlunda, vida värre. Därför skola vi betänka också den omständigheten, att även om en kristen *verkligt* vore fallen från tron, i synd och trældom eller i säkerhet, men han likväl en gång komme till ånger över allt detta, till bekännelse inför Herren (Ps. 32) och till åstundan att ännu få

återkomma och tro och leva med Kristus, så är det alldeles detsamma, som om han icke varit fallen; han har samma nåd och tillgång, som den anfäktade trogne, eller som den, vilken första gången kommer till Kristus; han blir åter omfamnad med samma gudomliga kärlek som första gången. Kristus är åter där, och hans försoningsnåd är lika tillräcklig — varför det är en mer onödig möda att mycket uppehålla sig med undersökningar om graden av ett fall. Detta skola vi strax av skriftens ord finna. Men betrakta först en ännu svårare händelse än de anförda, vilken åter skall visa, huru Kristus är förlorad och likväl icke förlorad.

En kristen är, till äventyrs genom förändrade yttre omständigheter och förändrad boningsort, kommen i en särskild förströelse, kallsinnighet, försumlighet i ordets bruk, i bönen och beaktelsen; under tiden angripes hjärtat av någon särskild svår frestelse, en stark, ihärdig, oändlig frestelse, som förer själen i synd och nöd, hon ängslas och ropar utur djupet; men det besynnerliga är, att just nu, när själen mest allvarligt börjar söka Herren, bedja och ropa, då drager sig Herren undan, då börjar Guds djupaste fördöljande; den arma själen får ingen kraft, ingen tröst, ingen ljusning av ordet eller bönen; dagar, veckor och månader förgå i samma ängsliga mörker; då heter det med allvar: Kristus är förlorad, Anden är viken, det är förbi.

Härtill finner vi en stark bild i Bunyans »*Kristens Resa*» ibland de saker, som förevisades i »Uttolkarens hus». En man satt i ett mörkt järnhäktelse, såg mycket bedrövad ut, med ögonen vända mot jorden, händerna hopknäppta och under djupa, tunga suckar. När *Kristen* frågade honom, vem han var, svarade han: *Jag är vad jag tillförne icke var*. På tillfrågan, vad han då förr var, svarade han: »Jag var en härlig och blomstrande bekännare, så väl i mina egna ögon, som i andras, och hade stor glädje i hoppet om himmelens salighet.»

Och nu? — »Nu är jag en tröstlös och olycklig människa, hårt fängslad, ja, innesluten i detta järnhäktelse; jag kan icke komma ut härifrån, ack nej, jag kommer aldrig ut», o. dyl. Och när *Kristen* frågade, huru han då kommit i denna olyckliga belägenhet, svarade han: »Jag har försummat att vara nykter och vakande; jag har tagit odygdens ok på min begärelses hals; jag har syndat mot Guds ords ljus och mot Guds godhet; jag har bedrövat Anden, så att han vikit ifrån mig; jag har frestat djävulen, och han är inkommen till mig; jag har förtörnat Gud, och han har övergivit mig» o. s. v. Äntligen, på den frågan, om han icke kunde ångra och omvända sig, svarade han: Gud nekar mig omvändelsen,¹ hans ord ger mig ingen håg till att tro; ja, han har själv inneslutit mig i detta järnfängelse o. s. v.

Märk nu: om det här skall bli liv eller död, om Kristus här är verkligt och evigt förlorad, eller endast till en tid, den frågan beror egentligen av en enda omständighet, nämligen den, huruvida det är *verkliga förhållandet*, vad här uttryckes i de orden: »Guds ord ger mig *ingen håg till att tro*.» Ty först veta vi, att i alla händelser, fallen eller icke fallen, den första eller den hundra gången, beror vår salighet därpå, att vi *anamma* den, anamma Kristus; ty »allt är redo»; »den som har Sonen, han har livet»; och för det andra, att »ingen kan komma till Jesus, utan att Fadern drager honom» (Joh. 6: 44), ingen åstundar tro på honom, utan att Anden verkar det; att t. ex. en, som gjort synd mot den helige Ande, eller eljest såsom Farao är lämnad i vrångt sinne till förstörelse, en sådan, om han ock bävar för helvetet, har likväl ingen »håg till att tro», han åstundar icke Andens nåd till tro och omvändelse; all erfarenhet intygar detsamma, som dessa Kristi ord: »Ingen kan komma till mig, utan att Fadern drager honom.»

Därför, om det är verkliga förhållandet med en förtvivlad människa, att hon av ordet aldrig får ens håg att kunna tro, att vara ett omvänt Guds barn, utan hon med avoghet mot Herren föraktar hans nåd, vill icke hava densamma, då är det ett hemskt tecken till ett Kams — ett Judas Iskariots — hjärta, som, bortgående ifrån Gud, icke kan hjälpas. Men märk: det är icke avgjort, att detta här var händelsen; den anfäktades *klagan* däröver vittnar just om motsatsen. Det händer nämligen mycket ofta, att ett anfäktat hjärta, från vilket Anden icke är viken, självt icke märker eller *förstår* sin längtan efter Herren, utan denna upptäckes först då, när redan någon tröst börjat infinna sig; ty då märker

¹ Här göres i »*Kristens Resa*» den anmärkningen, att dessa ord hava till ändamål att visa, huru det för en anfäktad själ *tyckes, synes och kännes*, och böra ingalunda så förstås, som skulle det verkligen vara så. Gud säger själv: *Skulle väl jag hava lust till den ogudaktiges död, och icke därtill att han omvänder sig från sina vägar och lever?* (Hes. 18: 23.)

man, att denna livar och gläder, vilket bevisar, att det likväl legat en gnista av längtan kvar, ehuru fördold. Tomas slog ock ifrån sig allt vittnesbörd om Kristus och tycktes icke ens vilja tro, utan tycktes vara en motståndare; men när han var bragt till övertygelse, att hans Herre icke var förlorad, då utbrast han: O, »min Herre och min Gud!» Då märktes det, vilket hjärta han under allt tvivel burit för Frälsaren, märktes, att i djupet hade ännu grott en innerlig, fastän hemlig längtan efter honom.

Det är om detta, som Luther i en predikan på Annandag Påsk säger: »Gud ser dig djupare in i hjärtat, än du själv, efter du väl icke skulle vara däremot, om du hel och hållen vore itänd och brinnande.»² Där nu denna, om ock hemliga, hunger och törst finnes, där är Kristus icke förlorad för evigt, utan, huru illa det än ser ut, blott »en liten tid». Härpå hava vi tydliga ord och exempel i skriften. Först, att det kan gå så långt med en trogen i anfäktningens tid, att han anser sig vara alldeles övergiven av Gud, bortdriven ifrån hans ögon och såsom innesluten i ett häktelse, det se vi t. ex. på Jeremias, då han i svår anfäktning sade: »Herren har stängt omkring mig, så att jag ej kan komma ut, han har gjort mina fjättrar tunga. Och om jag klagar och ropar, stoppar han öronen till för min bön. Han har stängt mina vägar med huggen sten och förvridit mina gångstigar min själ förkastade friden - jag sade: mitt hopp är ute och min förtröstan på Herren» o.s.v.

Men kort därefter säger han med stor tröst: »Herrens nåd är det, att det icke är ute med oss, att det icke är slut med hans barmhärtighet. Din trohet är stor. Herren förkastar icke för evigt, utan, om han bedrövar, så förbarmar han sig igen efter sin stora nåd» (Klagov. 3). Sammalunda bekänner David om sig: »Jag sade i min ångest: Jag är bortdriven från dina ögon; likväl hörde du mina böners ljud, när jag ropade till dig (Ps. 31: 23).

Men nu — vad säger Herren härom? — om var och en sådan eländig själ? — Så säger Herren: »Han håller sig intill mig, därför skall jag befria honom; jag skall beskydda honom, ty han känner mitt namn. Han åkallar mig, därför skall jag svara honom; jag är med honom i nöden, jag skall rädda honom och låta honom komma till ära» (Ps. 91).

»Ty jag vet, vilka tankar jag tänker för eder, säger Herren, fridens tankar och icke ofärdens, att jag må giva eder framtid och hopp» (Jer. 29:11).

»Jag övergav dig för en liten tid, men med stort förbarmande vill jag taga dig åter. I vredesmod gömde jag mitt ansikte en liten tid för dig, men med evig nåd vill jag förbarma mig över dig, säger Herren, din Förlossare» (Jes. 54: 7, 8).

Ja, med vilket högtidligt allvar säger icke Herren Kristus: »Jag är A och O, begynnelsen och änden; jag skall giva den, som törstar, av livets vattenkälla för intet!» »Den som törstar, han komme, och den som vill, han tage livets vatten för intet!» (Uppb. 21:6; 22:17.)

Se, o själ! Antag gärna, att du är avfallen, bortkommen. Då du likväl vill återkomma, så är det alldeles detsamma, som om du aldrig varit fallen. Ty detta Herrens ord gäller ju i alla tider och i alla förhållanden: Jag skall giva den, som törstar — och den, som vill — livets vatten för intet. Den stora huvudsanningen står högt över alla sanningar och över alla betänkligheter. Ty märk likväl, märk likväl! Först är det ett »fast ord och värt att på allt sätt, i alla händelser, mottagas, att Kristus Jesus har kommit i världen för att frälsa syndare», även »den främste» — att frälsa det förtappade - det vare nu den första eller den hundra gången förtappade! — att »han undfick gåvor bland människorna, ja, ock bland de gensträviga; ty Herren Gud ville här hava sin boning» (Ps. 68: 19).

Först står dock detta fast, såsom huvudsanning över alla sanningar. Men för det andra detta: »Den som törstar, han komme; och den som vill, han tage livets vatten för intet.» »Den som törstar», »den

² Mätte var och en märka, vad här säges! Här talas om en själ, som önskar att få tro, att kunna tro. Det finnes ännu en hop själar, som också *äro i mörker* och föra en viss klagan och suckan, men icke vilja komma därifrån, utan i hemlighet *älska sin sorgbundenhet*, vilja bliva i sitt mörker, såsom det *rättaste* och *bästa* själstillstånd, varemot de förkasta trons frimodighet, såsom förmäthenhet. Detta bevisar, att det är icke mycket med deras sorg, den går icke hårt på; ja, det vittnar om en falskhet i deras ande; ty en rättsinnig själ i anfäktat tillstånd har ingen lust att förbliva där, har icke förnöjelse däri, fruktar *verkligt*, att det står illa till, och önskar komma därur, till en full visshet, tro och bekännelse; plägar ock därför hellre beklaga sin ringa längtan, sin köld och ligkiltighet för nåden. — Se mer härom i Luthers Ep. Post. N:o 8, om de »kainska helgonen».

som vill» — detta är verkligen en regel utan undantag, såsom vi redan funnit. Så snart en syndare vill återvända, vill tro på Frälsaren, vill lämna allt sitt och fly till honom, då är allt återställt. — Men säger du, att du väl vill allt detta, men kan icke tro; så är därmed ingen fara, bida blott; Herren sade ju: *»Han håller sig till mig, därför skall jag befria honom.»*

Annat är det med dem, som verkligen icke vilja tro, som aldrig låta sig förmås att åter söka nåden, att bida efter Herren, utan vända sig hit och dit. Det är över sådana förtvivlade, som bibeln förkunnar ett trefalt »ve». Därför: de som *frukta*, de böra ock *hoppas*. Så lyda skriftens ord: »I, som frukten Herren, trösten uppå honom; ty han felar (sviker) eder intet. I, som frukten Herren, hoppens det bästa av honom, så varder eder nåd och tröst alltid vederfarande. I, som frukten Herren, förbiden hans nåd och viken icke av, att I icke förgås! Sen uppå de gamlas exempel: vilken är någon tid kommen på skam, som har hoppats på Herren?

Herren är nådig och barmhärtig och förlåter synderna och hjälper i nöd. Ve dem, som förtvivla på Gud och icke stå fasta, och den ogudaktige, som böjer sig hit och dit! Ve de förtvivlade, ty de tro intet; därför varda de ock intet beskärmade! Ve dem, som icke uthärda!» (Syr. 2: 7—16.) Men, så säger åter en annan skrift: »Var och en som åkallar Herrens namn, han skall varda salig» (Joel 2: 32). Amen, amen.

- C-O Rosenius
(Sjätte årgången, år 1847)

© www.pietisten

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

Texterna får dock inte användas i någon form av försäljning utan tillstånd från [pietisten.com](http://www.pietisten.com).